

omhandles i § 2, og om hvilken jeg før bemærkede, at den er bunden til saadanne Betingelser, at den bliver upraktisk, og som Følge deraf vil ogsaa hele det tvangsmæssige Tilsyn, § 11 anordner, blive uden praktisk Betydning.

Det er paa disse Betragtninger og Bemærkninger, som jeg i øvrigt ikke skal fortsætte videre, at jeg gjorde gældende i det andet Ting, at paa dette Grundlag lader en Reform af den gældende Ret sig ikke gennemføre, thi dets Væsen er den rent negative: Ophævelse af alt, hvad der nu gælder, uden at der sættes noget af Værdi og Betydning i Kampen for Prostitutionen i Stedet. — Jeg udtalte dernæst i det andet Ting dette, at jeg ikke dermed forbandt den Mening, at der ikke skulde kunne være Tale om en Reform af den gældende Ret paa dette Omraade. Det vilde være mærkeligt, om en Lovgivning, der har bestaaet i 26 Aar, væsentlig uforandret, ikke skulde have aabenbaret nogle saarbare Steder. Det er imidlertid ingenlunde nogen let Sag at gribe ind i et Spørgsmaal, der er saa kompliceret. Der foreligger imidlertid jo allerede for Ministeriet for Kjøbenhavns Vedkommende, hvor Ulemperne ved den gældende Ordning vel navnlig ere følte, en Kommissionsbetænkning angaaende dette Spørgsmaal, og et Flertal har der udarbejdet et Forslag til en Reform. Jeg tror ikke, dette Forslag uden videre kan tages, men det gaar i en Retning, der vel nok kan være Tale om at følge. Medens jeg paa den ene Side mener for mit Vedkommende — og den tidligere Justitsminister udtalte, at han troede, enhver Justitsminister vilde sige det samme — at jeg ikke vilde kunne paatage mig Ansvaret for, imod alle eller i alt Fald det aldeles overvejende Flertal i de sagkyndiges Raad, at ophæve ethvert sanitært Tilsyn med de prostituerede Kvinders Erhverv, kan jeg dog erkende, at der er Punkter i det gældende System, hvor en Forandring kan siges at være ønskelig. Det er gjort gældende, maaske med Føje, at det gældende System noget har Karakteren af Inhumanitet, noget krænker de Menneskerettigheder — i alt Fald gaar de Menneskerettigheder noget for nær — som naturligvis ogsaa Skøgen har Krav paa, og det er gjort gældende, at der i Udøvelsen, i Formen, som Regulativerne nærmest have bragt frem, kan være noget, der kan vække berettiget Forargelse, fordi det kan faa Udseende af, at det offentlige ligesom tager sig af Erhvervet og tilbyder en Vare, det indestaar for. Der kan være noget af

dette deri, og jeg erkender Muligheden af, at man kan tage Spørgsmaalet op. Det vil blive en meget vanskelig Opgave, men jeg betragter det ikke som udelukket. Kun kan jeg ikke tilraade det høje Ting at tage Spørgsmaalet op paa det Grundlag, som her foreligger. Jeg maa der fastholde, hvad jeg udtalte i det andet Ting: at dette ikke er brugeligt til at bygge en Reform paa.

Fr. Petersen: Efter at den højtærede Justitsminister saa vel i det andet høje Ting som her i Dag har erklæret, at det foreliggende Lovforslag efter hans Mening ikke egner sig til at lægges til Grund for en Reform paa det her omhandlede Omraade, anser jeg det for ønskeligt at komme ind paa en Debat af de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget. Naar jeg alligevel har bedt om Ordet, er det, fordi jeg ønsker saa indtrængende, som det er mig muligt, at anmode den højtærede Justitsminister og ligeledes dette høje Ting om at gøre noget for, at man kan komme bort fra de sørgelige Tilstande paa dette Omraade, som vi nu leve under. Det indrømmes nemlig, saa vidt jeg ved fra alle Sider, at det nugældende System er yderst uheldigt. Som bekendt gaa alle de Bestemmelser, der findes i de Regulativer, som slutte sig til Loven af 10de April 1874, ud paa ved forskellige Forholdsregler at beskytte de Personer, der hengive sig til Utugt, mod Utugtssygdomme. Disse Bestemmelser have altsaa ene og alene sanitære Formaal. Det er meget omtvistet, om Forholdsreglerne naa det tilsigtede Maal. Der er ansete Læger, der mene, at Systemet ikke hindrer, men maaske snarere beforder Utugtssygdomme. Allerede for 10 Aar siden har det danske kongelige Sundhedskollegium udtalt, at dette System kan siges at virke befordrende for Usædeligheden væsentlig gennem den Tryghedsfølelse, der derved udbredes blandt Publikum. Og hvis saa er — og det er meget sandsynligt — at selve Usædeligheden beforders derved, kan jeg ikke se andet end, at Utugtssygdommene ogsaa beforders derved. Men selv om disse Bestemmelser kunde føre til det tilsigtede Maal at indskrænke Utugtssygdommenes Antal, er det et Spørgsmaal, om der ikke i andre Retninger sker saa stor Skade ved dem, at det ikke kan forsvares fra et moralsk Synspunkt at beholde Systemet. Hvis det nemlig viser sig, at dette nedbryder Moralens, samtidig med, at det er tvivlsomt, om det bevarer Sundheden, er